

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. J.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014, č. j. 1783/DS/2014, JID: 65959/2014/KUUK/Bla,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 12. 5. 2014, č. j. 1783/DS/2014, JID: 65959/2014/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odbor správních činností, ze dne 22. 1. 2014, č. j. MgMT-SČ 096942/PŘ/3794/2013/Ši, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 19. 8. 2013 v 8:55 hod. jako řidič osobního motorového vozidla tov. značky VW Passat, r. z. „X“, nedodržel při jízdě na volném úseku silnice č. I/13 u obce Kladruby maximální dovolenou rychlost 90 km/h, když

mu byla certifikovaným měřícím zařízením silničního radarového rychloměru naměřena rychlost 132 km/h po odečtení odchylky +/- 3%, tedy 128 km/h, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3.500,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců, jakož mu i byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě žalobce namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné, neboť je neurčité, nepřezkoumatelné a nekonkrétní, když skutek, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným, neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání. Popis skutku přestupku podle teorie a praxe správního trestání, stejně jako judikatury Nejvyššího správního soudu, musí být určitý a nezaměnitelný. Místo spáchání deliktu je ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně identifikováno pouze jako silnice I/13 (směr Bílina), katastr obce Kladruby, což je nedostatečné. Místem přestupku není obec Kladruby. Obecně platí, že hranice katastrálních území nejsou obvykle zakresleny v běžných mapách. Žalobce, ani správní orgány obou stupňů a také soud nemohou mít konkrétní představu, kde mělo ke skutku, který je kvalifikován jako přestupek vlastně dojít. Správní orgán I. stupně byl povinen zjistit a ve výroku svého rozhodnutí určit místo údajného protiprávního jednání například údajem o objektu, před kterým měla být rychlost překročena nebo za pomoci souřadnic GPS. Stejnou vadou trpí oznámení správního orgánu I. stupně o zahájení řízení o přestupku ze dne 6. 11. 2013. Žalobce se tak nemohl ve správním přestupkovém řízení efektivně hájit, neboť neví, kde se měl údajného protiprávního jednání dopustit a byla mu tak znemožněna obhajoba, neboť neví, jakým směrem mohl a měl vést svoji obhajobu v řízení. Policie ČR a správní orgány přitom byly a jsou vybaveny prostředky, jak zjistit konkrétní místo údajného přestupku v dané věci. Na podporu tohoto názoru žalobce zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56. Pokud žalovaný nenapravil uvedené zásadní pochybení správního orgánu I. stupně, tak je jeho rozhodnutí rovněž nezákonné, čímž je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem bez jednání rozsudkem podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění a též pro nesrozumitelnost výroku rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Dále žalobce namítl, že postupem správního orgánu I. stupně mu bylo upřeno jeho ústavně zaručené právo na právní pomoc v řízení před orgány veřejné správy, a to od počátku řízení zakotvené v článku 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť správní orgán I. stupně sice zaslal zmocněnci žalobce Ing. M. J. výzvu k doplnění podaného odvolání ze dne 20. 2. 2014, avšak ve výzvě žalobce nepoučil, že podle ust. § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odvolání musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Správní orgán I. stupně nepoučil žalující stranu výslovně o existenci ust. § 82 odst. 2 správního řádu, přičemž žalobce ani jeho zástupce, Ing. M. J., nejsou právníci. Vzhledem ke svým osobním poměrům si žalobce nemohl ve věci od počátku obstarat kvalifikovanou právní pomoc prostřednictvím advokáta. Žalobce nevěděl, jak má odvolání

proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně sepsat, a má za to, že toto nevěděl ani přesně jím zvolený zmocněnec. Dle žalobce není pravdou, jak tvrdí žalovaný, že by byl žalobce výzvou k doplnění odvolání poučen, jaké všechny náležitosti musí mít odvolání s odkazem na ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl poučen, jaké náležitosti má mít odvolání, avšak nebyl poučen, že povinné náležitosti odvolání upravuje ust. § 82 odst. 2 správního řádu, kde by si mohl povinné náležitosti odvolání samostatně přečíst. Žalobce v této souvislosti navrhl, aby soud provedl k tomuto důkaz čtením výzvy správního orgánu prvního stupně k doplnění odvolání ze dne 20. 2. 2014.

Vedle toho žalobce namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného, jsou vadná, neboť údajné nedovolené překročení nejvýše povolené rychlosti žalobcem bylo vadně změřeno. Správní orgány chybně posoudily provedené důkazy, zejména listinný důkaz - výstup z měřicího zařízení, který nijak neprokazuje, že by žalobce skutečně jel rychlostí min. 128 km/h. Radarový rychloměr lze totiž používat k měření rychlosti pouze za dodržování Návodu k obsluze, což ve správním řízení nebylo prokázáno. K nutnosti měřit v souladu s návodem k obsluze (a zkoumat, zda v souladu s tímto bylo měřeno) pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 3 As 29/2011 – 56. Žalobce si nechal ve věci vypracovat odborný posudek č. ODP-209/2014/PŠ-TR ze dne 30. 6. 2014 ze strany odborného posuzovatele Mgr. P. Š., ve kterém odborný posuzovatel dospěl k odbornému závěru, že na základě dostupných informací o měření vyplývá, že nelze konstatovat, že bylo měřeno vozidlo žalobce a že nelze určit, zda obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s návodem k obsluze a ani nelze konstatovat, že změřená rychlost odpovídala rychlosti měřeného vozidla. Podle odborného posudku je též důležitým úkonem obsluhy měřicího zařízení správný výběr stanoviště pro měření a správné nastavení uhlů odklonu radarové hlavy, respektive CCD kamery. Pro ověření správnosti zvoleného stanoviště je však za potřebí znalost polohy tohoto stanoviště. Poloha byla ve spisovém materiálu upřesněna jako silnice I/13 v katastru obce Kladruby. Návod k obsluze jasně specifikuje, že měření musí být prováděno na přímém úseku vozovky (důkaz: návod k obsluze měřicího zařízení). Ověření přímosti nemohlo být provedeno, neboť měření mohlo probíhat kdekoliv v úseku katastru Kladruby. Na tomto úseku má komunikace několik oblouků, které by měření jednoznačně nevyhovovaly a několik rovin, které by vyhovovat mohly. Nelze určit, zda měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Žalobce v této souvislosti namítl, že správní orgán I. stupně a žalovaný se vůbec nevěnovali zjištění, respektive dokazování, zda byla rychlost vozidla měřena na přímém úseku vozovky anebo nikoliv. Jestliže není spolehlivě prokázáno správním orgánem, že měření rychlosti vozidla proběhlo na rovném úseku vozovky, tak není prokázána ani správnost měření rychlosti vozidla a rozhodnutí o uznání žalobce vinným z přestupku nemůže v soudním přezkumu obstát. Žalobce proto navrhuje zrušit rozhodnutí žalovaného s tím, že správní orgány doplní ve věci dokazování, zda k měření rychlosti vozidla došlo na přímém úseku silnice anebo nikoliv a to například za pomoci svědeckých výpovědí zasahujících policistů, příp. ohledání místa. Žalobce je názoru, že žalovaný měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Dle rozhodnutí totiž bylo měřeno v části komunikace, jejíž některé části vyhovují požadavkům návodu k obsluze a jiné části těmto požadavkům nevyhovují. Pokud pak v nalézacím řízení nebylo prokázáno, že by bylo měřeno právě v části komunikace, která podmínkám pro výběr místa měření dle návodu k obsluze vyhovuje, existovala o správnosti výběru místa měření pochybnost, kdy v této pochybnosti měl žalovaný rozhodnout ve prospěch žalobce. Ve věci ani nebyli vyslechnuti svědci, kteří by aspoň objasnili, jakými parametry se při výběru místa měření řídili

a alespoň prohlásili, že též při volbě místa měření postupovali v souladu s Návodem k obsluze a neměřili v zatáčce. Dle názoru žalobce měl správní orgán zasahující policisty vyslechnout jako svědky z úřední povinnosti, neboť jejich výpověď by nikoli nepravděpodobně mohla zvrátit závěry, které správní orgán dovodil z oznámení o přestupku, resp. z listiny obsahující výstup z měřicího zařízení. Neprovedení jejich výpovědí je dle žalobce zásadním důkazním deficitem a představuje tak důvod pro zrušení rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ke shodnému závěru dle žalobce dospěl též Nejvyšší správní soud v rozsudku, č. j. 2 As 121/2011- 90.

Dále žalobce namítl s poukazem na odborný posudek, že na fotografii záznamu o přestupku Policie ČR vytištěného dne 3. 9. 2013, není registrační značka vozidla čitelná a to ani v doplňkovém poli s výřezem r. z. Neexistuje objektivní důvod domnívat se, že se jedná o vozidlo žalobce. Na věc by proto mohl také dopadat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008 – 62. Pokud nelze vozidlo identifikovat ani dle modelu a značky vozu, barvy, příp. nadstandardní výbavy, která by vozidlo činila jedinečným, nelze vozidlo ztotožnit s vozidlem řízeným obviněným z přestupku. Právě proto, že v projednávané věci nelze určit ani značku, ani typ vozidla, ani registrační značku, nelze ve smyslu výše uvedeného rozsudku nijak prokázat, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce.

Vedle toho žalobce uvedl, že může obstat taková důkazní situace, kdy existuje pouze jeden usvědčující důkaz (výstup z měřicího zařízení), avšak v takovém případě je nutné pečlivě zkoumat, zda tento skutečně nade vší pochybnost prokazuje spáchání skutku, který je obviněnému kladen za vinu. Pečlivým zkoumáním je míněno právě to, že sám správní orgán zjistí, zda tento důkaz byl pořízen v souladu s Návodem k obsluze, a pokud není tímto způsobem schopen získat praktickou jistotu o spáchání skutku, provede ve věci další dokazování. Ke shodným závěrům došel dle žalobce též Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 299/06 (obdobně též III. ÚS 1624/09 či II. ÚS 175/06). Správní orgány postupovaly k újmě práv žalobce, neboť se jedinému důkazu, který ve věci měl osvědčovat rychlost jízdy vozidla žalobce, pečlivě nevěnovaly a nevyhodnotily správnost jeho získání a jeho vypovídací hodnotu. Pokud by tak správní orgány učinily, zjistily by, že nelze seznat, zda bylo měřeno na rovném úseku komunikace a buď by dokazování doplnily, nebo by řízení zastavily. Správní orgány tedy považovaly výstup z měřicího zařízení za tzv. „privilegovaný důkaz“ ve smyslu závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 12/2008 – 67. Právě zjištění, zda byl důkazní prostředek získán v souladu s právními předpisy (ověřovací list vydávaný Českým metrologickým institutem se u tohoto typu měřicího zařízení vždy odkazuje na Návod k obsluze, kdy ověření platí jen tehdy, je-li každé jednotlivé měření prováděno v souladu s Návodem k obsluze) se správní orgány nijak nevěnovaly, a proto *a contrario* k citovanému rozsudku nelze o výstupu z měřicího zařízení v tomto případě hovořit jako o privilegovaném důkazu.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, popř. odmítnutí pro nepřipustnost, neboť žalobce přes výzvu správního orgánu I. stupně setrval u blanketně podaného odvolání, v důsledku čehož fakticky nevyčerpal řádné opravné prostředky ve správním řízení.

K věci pak uvedl, že místo spáchání předmětného přestupku je v oznámení o zahájení přestupkového řízení i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně určeno dostatečně. Dle žalovaného žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j.

4 As 28/2010 – 56, k danému případu nijak nepřiléhá, jelikož tehdy probíhalo měření v obci, zatímco předmětný přestupek byl spáchán na silnici mimo obec.

K žalobcově námitce, že ten nebyl ve výzvě k doplnění odvolání informován o ust. § 82 odst. 2 správního řádu, žalovaný uvedl, že ve výzvě byl žalobce poučen, že má odvolání doplnit tak, že uvede, v jakém rozsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadá, a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy. O tom, co má obsahovat odvolání, byl žalobce poučen rovněž v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

K námitce žalobce o nesprávně provedeném měření žalovaný uvedl, že žalobce konkrétně neuvedl, k jakému pochybení mělo konkrétně dojít. Navíc v průběhu řízení o přestupku před správním orgánem I. stupně ani v rámci odvolacího řízení nebylo žalobcem namítáno, že by měření rychlosti bylo provedeno nesprávně a v rozporu s návodem. Žalobce taktéž nepožadoval předložit doklad o tom, že policista obsluhující měřicí zařízení byl proškolen k obsluze tohoto zařízení. Námitky v tomto směru proto žalovaný shledává rovněž neopodstatněnými.

K vypracovanému odbornému posudku žalovaný zmínil, že tento posudek nebyl předložen ve správním řízení, a proto s ním související námitky nemohly být v přestupkovém řízení vypořádány.

K údajné neidentifikovatelnosti měřeného vozidla žalovaný podotkl, že z úředního záznamu založeného ve správním spise vyplývá, že byla měřena rychlost vozidla VW Passat CC černé barvy, což odpovídá fotografii pořízené při měření rychlosti.

Žalovaný nesouhlasí ani s námitkami ohledně toho, že správní orgány při svém rozhodování vyšly z údajů poskytnutých měřicím zařízením, když tento postup dle žalovaného odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, a to např. jeho rozsudku ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 4 As 118/2013, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60. Z judikatury totiž vyplývá, že správní orgány nepochybily, pokud vyšly z důkazních prostředků pořízených v rámci měření vozidla za situace, kdy konkrétní námitky ani důkazní návrhy ve správním řízení nebyly ze strany obviněného z přestupku vneseny.

Závěrem žalovaný shrnul, že žalobce nebyl v přestupkovém řízení zkrácen na svých právech, když před vydáním rozhodnutí byl seznámen se spisovým materiálem, přičemž rozhodnutí vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a rozhodnutí rovněž obsahují předepsané náležitosti.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., bez jednání, neboť právní zástupce žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední

povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek, když byly procesního i hmotněprávního rázu, se soud nejprve zabýval námitkami procesního rázu, neboť v případě, že by byly shledány opodstatněné, ztratilo by na významu se zabývat námitkami hmotněprávního rázu.

Předně se soud zabýval námitkami žalobce, že správní orgán I. stupně sice zaslal zmocněnci žalobce Ing. M. J. výzvu k doplnění podaného odvolání ze dne 20. 2. 2014, avšak ve výzvě žalobce nepoučil o existenci ust. § 82 odst. 2 správního řádu, a že podle tohoto ustanovení odvolání musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Z obsahu správního spisu v tomto směru soud zjistil, že výzva správního orgánu I. stupně k doplnění blanketního odvolání žalobce ze dne 20. 2. 2014 skutečně neobsahovala jakýkoliv výslovný odkaz na ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Tato skutečnost však dle názoru soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na něj navazujícího žalobou napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že po obsahové stránce výzva k doplnění odvolání ze dne 20. 2. 2014 žalobce vyzývala k doplnění veškeré náležitostí, které vyžadovalo právě ust. § 82 odst. 2 správního řádu v návaznosti na ust. § 37 odst. 3 téhož zákona. Ve výzvě bylo totiž mj. výslovně uvedeno, ve vztahu k jakému rozhodnutí je činěna výzva k doplnění, když zde bylo uvedeno přesné označení správního orgánu, které dané rozhodnutí vydal, včetně data vydání rozhodnutí a příslušného č. j., dále ve výzvě byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce výslovně vyzván, aby uvedl, v jakém rozsahu odvoláním napadá dotyčné rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy. S ohledem na právě předestřený obsah výzvy k doplnění odvolání ze dne 20. 2. 2014 žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech, pokud výzva neobsahovala výslovný odkaz na ust. § 82 odst. 2 správního řádu a ani toto ustanovení výslovně necitovala. V důsledku tohoto dílčího závěru soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k dokazování, jak navrhoval právní zástupce žalobce v žalobě, tedy čtením výzvy správního orgánu I. stupně k doplnění odvolání ze dne 20. 2. 2014, když dokazování v tomto směru nemá pro posouzení žaloby žádnou relevanci a navíc když dotyčná výzva tvoří nedílnou součást správního spisu, jímž se neprovádí dokazování.

Ve vztahu k námitkám žalobce hmotněprávního rázu, tj. ohledně údajně nesprávně provedeného měření rychlosti vozidla Policie ČR, dále že správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování toliko z údajů získaných při měření - tj. z fotografie měřícího zařízení a doprovodných údajů k měření ze strany Policie ČR, přestože zde byla dána neidentifikovatelnost měřeného vozidla, a že v dané věci nebylo dostatečně určeno místo spáchání přestupkového jednání, soud uvádí, že žalobce prvně tyto námitky vznesl až v řízení před soudem. Žalobce totiž při ústním jednání před správním orgánem I. stupně, které se konalo dne 9. 1. 2014, prostřednictvím svého zmocněnce jakkoliv nerozporoval zjištění žalované strany, přičemž i posléze vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku ze dne 22. 1. 2014 podal toliko blanketní odvolání, když toto odvolání přes výzvu k jeho doplnění ze dne 20. 2. 2014, jež byla řádně doručena zmocněnci žalobce oproti

vlastnoručnímu podpisu dne 5. 3. 2014, nedoplnil. Faktem tak zůstává, že po celou dobu přestupkového řízení žalobce nevznesl jediný důvod, proč nesouhlasí se závěrem policistů, správního orgánu I. stupně a potažmo i žalovaného, že se vytýkaného přestupkového jednání dopustil.

Postup, kdy obecný zmocněnec žalobce v průběhu řízení týkajícího se dopravních přestupků neuplatnil žádné věcné námitky, když podal jen blanketní odvolání, přičemž věcná námitka byla obsažena až v žalobě, vyhodnotil ve své judikatuře týkající se těchto přestupkových věcí již i Nejvyšší správní soud jako účelový. Nejprve to naznačil v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, který je dostupný na www.nssoud.cz, když uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“. A explicitně v procesně obdobném případě jako v dané věci, kdy byla až v žalobě uplatněna věcná námitka (která se týkala měření rychlosti vozidla žalobce tvrzením o nepřesnosti GPS souřadnic), Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, který je dostupný na www.nssoud.cz, uvedl následující závěr: „S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť; tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení“.

S výše citovanými závěry Nejvyššího soudu, které dosud nebyly překonány, se soud plně ztotožňuje s tím, že je lze aplikovat obdobně i na danou věc. To pak znamená, že pokud žalobce zmíněné námitky ohledně nesprávně provedení měření, dále že rozhodování bylo provedeno toliko na základě záznamu Policie ČR, přestože zde byla dána neidentifikovatelnost měřeného vozidla, a že v dané věci nebylo dostatečně určeno místo spáchání přestupkového jednání, uplatnil až v žalobě, když žalobce a jeho obecný zmocněnec byli v řízení v zásadě pasivní (pokud se pomine účast zmocněnce žalobce při ústním jednání před správním orgánem I. stupně dne 9. 1. 2014) a podávali jen blanketní odvolání, tak z důvodů blíže uvedených ve výše citovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu je třeba považovat takovéto námitky za účelové a nelze je v současném stádiu řízení před soudem projednat, neboť nebyly v důsledku pasivity na straně žalobce přezkoumávány v průběhu správního řízení.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako naprosto nedůvodnou, když napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu se zákonem. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl. Žalobce by měl být srozuměn s tím, že s překročením nejvyšší dovolené rychlosti při řízení motorového vozidla je v zásadě spojen vznik odpovědnosti za toto jednání, za nějž je dotyčný řidič ze strany správních orgánů sankcionován. Výše uvedené závěry soudu korespondují i judikatuře Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 121/2011 – 90, který je dostupný na www.nssoud.cz). Pro úplnost soud ještě dodává, že o případné moderaci trestu za dotyčný přestupek soud nerozhodoval, neboť moderace trestu dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. Žalobce však o upuštění od trestu v předmětné žalobě nepožádal.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. září 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová